

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXIII. Concluditur hoc argumentum, commemoratis
admirabilioribus modis, quibus se Deus sanctæ anmæ communicat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT XXXIII.

Concluditur hoc argumentum, commemoratis admirabilioribus modis, quibus se DEUS sanctæ animæ communicat.

S admirabiles sunt modi, quibus magnus Deus noster & Dominus se communicat sanctis animabus, quos hæcenus vidimus; admirabilissimus procul dubio est favor, quo Divina Majestas egit cum Venerabili Marina in visione, quam ipsi diu durantem exhibuit, dum, hac perpetuo oculis illius obversante, interim etiam alias haberet visitationes Beatorum, atque novos modos æthiissima cum suo Deo unionis. Videtur id juxta meam supputationem, & spectatis quibusdam alijs circumstantijs, evenisse sub dimidium anni sexcentissimi vigesimi sexti. Recenset ipsa suo Confessario omnia, sic dicendo.

In nomine Domini nostri, & Sanctissimæ ejus Matris. Atenen. Postquam, præter meam diurnam infirmitatem, sustinui terribiles cruciatus & symptomata, redacta sum ad confinia mortis, visumque mihi fuit, advenire horam transitus ex hoc exilio. Divinâ autem Majestate ita ex altis & arcanis judicijs res disponente, ut, licet inter tot afflictiones ac dolores non perderem ordinariam præsentiam Dei, carerem nihilominus deliciosis visitationibus & gratijs, quibus me, sua mihi manifestando mysteria, solebat continuè animare, atque si quem hujusmodi favorem præstaret, is tamen esset brevissimus & profus transitorius, eò quòd videlicet adverteret, vires naturæ esse prostratas, ut tum non posset in rebus majoribus servire, ac opem ferre spiritui; accidit, ut, cum aliquando manè sic essem constituta, ut dico, mea anima viderit descendentem summa cum pompa ex caelo Majestatem magni Dei nostri, non in alia specie aut figura, quàm constante ex spirituali & subtilissima materia, instar transparentis speculi, cui quodammodo inerat lucidissimus Sol, ex cujus Divinis radijs oriebatur pu-

rissimum, & inaccessible lumen. Hoc mysterium tegebatur aliquantum à spiritualissimo velo, quod partim attemperebat, & accommodabat meo captui, aliud lumen; partim verò confortabat visum meæ animæ, ut illud possem sustinere, atque cognoscere. Comitabatur hunc magnum Dominum & Deum nostrum quidam, qui mihi videbatur esse quàm eminentissimus Angelus, tanto præditus splendore & majestate, ut mea anima caligaret, neque ipsum tunc ullo modo poterim agnoscere. Eundem summum Dominum, & supremum Angelorum, quem secum adducebat, sequebatur innumerabilis exercitus Beatorum Spirituum, & Sancti Patriarchæ Religiosorum Ordinum, de quibus mihi Divina Majestas ante paucos dies dixerat, quòd me jamhi, jam alij essent frequentius visitaturi.

Accessit verò istud magnum spectaculum, prædicto modo, quàm proximè ad locum, in quo eram. Dominus se constituit è regione mei, & is supremus Angelus ad meum latus sinistrum, cum incredibili mea admiratione ac verocundia. Divina Majestas me derepentè secum univit, per quendam præsentiam sui Divini Esse tam vivacem, tam arcanam, & penetrativam modum, ut multò magis existerem in eo immenso Esse, quàm in me ipsa, adeò ut me nec imbecillitas naturæ, neque acuti dolores, qui ex mira Dei dispositione in omni suo perseverabant vigore, possent ab hac æthiissima unione separare, ipsaque vellent impedire. Hæc tantopertentè invalescebat, meque stringebat, ut me absque dubio existimarem mortuam, & meam animam esse in manibus Dei. Quando autem aliquantum ad me revertebatur, fiebat id modo tam extraordinarium, ut revera possem judicare, me resuscitatum. Ista visio duravit diu, atque dum hoc ten-

pore loquerer, manifestissime advertebam, lingvam ab alio intra me existente moveri, & mea verba formari, cum id à natura debili nequaquam posset præstari. Quia hoc nunquam fueram experta, tota eram propterea cogitabunda, & meus Sanctus Angelus Custos mihi tum, Deo jubente, dixit, quòd ipse meam lingvam moveat, & per me loquatur. Mirabar vehementer, crucis rigorem, & acerbiter dolum, quos patiebar, nullà ratione mitigari, tamen conspectus magni Dei, & eminentissimi illius Angeli, qui stabat ad meum latus, me summopere consolaretur atque recrearet, ità ut evidenter agnoscerem, meam prostratam naturam confortari à Deo, cui eram unita, & vitam miraculosè conservari, qui modus miraculi perseveravit tribus circiter mensibus.

Quadam vice, hoc ipso tempore, Divina Majestas me, ineffabili modo unitam dicto mysterio, abripuit ad cœlestem Jerusalem, ubi mihi manifestavit inenarrabilem suæ Divinæ Essentiæ magnitudinem, & gloriæ, quâ Beati fruuntur, præbendo meæ animæ delibandam unâ quasi guttam illius Divini liquoris, quo ij cœlestes Palatini replentur & satiantur. Hoc non diu duravit, quia statim fui à Domino reducta ad meum angulum, ubi ex quodam gestu Divinæ Majestatis, unâque illius supremi Angeli, intellexi, quòd velent abire, meque privare visione mysterij, quo tam diu fueram fruita, dixerunt enim mihi: Vale Anima; acsi abiturirent. Ego à vehementissimo affectu incitata, mihiq; vim inferens, surrexi, & intinè afflicta exclamavi. Nequaquam, mi Domine, nequaquam te oportet abire, mi DEVS, non debeo te deserere. Necessè est, ut vel me abducas, vel mecum maneat; perpende mi Deus, quid tibi ex his duobus magis placeat; quia alterutrum est faciendum. Hoc indicibili æstuans desiderio sum amplexata pedes illius supremi Angeli, & cum tam propè accesserim, conspexi in ijs, unâque in manibus & latere vulnera, atque agnovi ipsum esse Redemptorem nostrum ac Dominum JESUM Christum. Tum, acsi non essem mei compos, cœpi

ardentissime dicere: Tunc es mi Deus, & mi Domine? Tunc es o JESU, dilecte meæ animæ? Et quomodo latuisti, aliâq; præte personam tot diebus tulisti? Verè quædam mihi apparebant indicia, te esse meum JESUM, meum Deum, & meum Dominum; atque hæc dicendo stringebam fortius illos sacratissimos pedes. Ipsi Majestas autem mihi dixit: Surge, Anima, & quiesce in me; quia nec tu me deseres, neque ego discedam. Interea anima mea fuit rapta in profundissimam ecstasim, penitusque in Domino abalienata. Quando verò sum ad me reversa, idem mysterium denuò obverfabatur meis oculis, sicut antea.

Per hoc tempus Sancti Patriarchæ Ordinum Religiosorum sæpe invisebant meum cubiculum, modò hi, modò alij; semper tamen singulariter honorantes, atque admirabiliter venerantes præsentem ibi Divinam Majestatem: præsertim autem quadam die, quando me visitavit S. Benedictus, Dominus ipsum jussit sedere, & me consolari brevi spirituali sermone, animamque meam recreare. Prostravit se benedictus Sanctus coram Domino, & accepta divina ejusdem benedictione surrexit, atque ad me accedens, & sedens ità locutus est: Anima, & creatura Dei, Divina Majestas te tot exercet doloribus, te suâmet manu excruciat, ut natura videatur penitus deficere. Verùm hac viâ in te admirabilissimos accumulatur gratiæ thesauros, qui tibi parem promereantur gloriam, ut ità, divino ipsius aspirante favore, consequaris illum eminentem statum, quem tibi jam inde ab æterno destinavit. Esto igitur bono animo, & habeto solatium in tuo Deo: breves enim sunt dolores, requies verò æterna. Redde infinitas Domino Deo tuo gratias, pro eo statu, in quo te modò constituit, ubi hoc magno & cœlesti frueris mysterio, quod tibi cum tam specialibus representatur circumstantijs, & mira magnificentia, ad majus tuæ animæ emolumentum, ut ijs explicandis nulla sit par lingua, quæ dicere possit, quomodo id fiat, ac proinde manet soli Deo reservatum, à quo infinita sapientiâ & omni-

nipotentia peragitur. Tantum tibi dico, Anima, te per sublimem & ineffabilem unionem in Deo, & ipsum in te existere, tam arcto vinculo, quod a tuo Deo procedit, ut nunquam sit dissolvendum, aut cessaturum. Nunc vale, ac mane in tuo Deo. Finivit Sanctus sermonem, iterumque coram Deo prostratus illum rogavit, ut mihi impertiretur suam divinam benedictionem, quam Eiusdem Majestas Sancto & mihi benignissime dedit. Ita Sanctus Patriarcha abiit, cum comitatu multorum Angelorum gaudentium, ac si ei gratias agerent, pro divino spiritu, quo me fuerat allocutus, & solatus.

Alias mane, dum hujus celestis mysterij visione essem occupata, fuit in anima exciratus ille affectus, qui semper in fundo mei cordis perseverat, ut quam perfectissimè placeam huic magno Deo: atque cum eodem desiderio, quod tum erat ferventissimum, cœpi dicere quosdam versus, exprimentes meum ardorem, & cum illos proferrem, abripiebar in ecstasim. Subito mihi sum visâ flexis genibus canere meos versus, meque per intervalla, coram ea Divina Majestate, ad certa verba procumbere. Ultimâ autem vice post has prostrationes assurgens vidi, conscriptos fuisse ab Angelo Dei versus, quos internè canebam. Multum id sum mirata, & fui magis abalienata. Postquam ad me redij, deprehendi me decumbentem in meo lectulo, prout semper facio.

Deinde, præterlapso plus quam unius horæ spatio, mihi ille summus Dominus, qui præsentissimus cum magna benignitate aderat, dixit: Dic age, Anima, viderisne tibi posse hoc Divinum mysterium, quod oculis tuis obversatur, penetrare? Respondi eâ celeritate, quâ solet ardentissimus affectus: Omnino, mi Domine, omnino mi Deus, poterò. Itaque veni, Anima, instabat Dominus, & præsta quod dicis. Tunc modicum hæsi, quia mea anima iterum iterumque in novam abrepta admirationem, considerabat illud sacrum mysterium, eidemque sensim sine sensu, ita Deo disponente, appropinquabat in specie spiritualissima, instar exigui vaporis, ac si foret

delicatus (svaliter olens fumus. In hac figura mea anima adivit ac penetravit istud sacrum mysterium, quasi totum pertranscundo, & eodem momento fuit ducta ad celestem Jerosolimam, disparente ipsum eodem sacro mysterio, quod pertransiverat. Quamprimum pervenit ad illum sacrosanctum locum, quidam Sancti Angeli ipsam prostraverunt coram Beatissima Trinitate, & exhibuerunt chartam, cui erant inscripti versus, quos ego cecineram, atque alius Angelus annotaverat. Et Deus sibi in ijs complacuit, deditque meæ animæ suam benedictionem, ac dixit illi: Anima, ascende ulterius ad immensam altitudinem, ubi me invenies, & alio modo videbis.

Mea anima, quæ se, dum coram Sanctissima Trinitate procumberet, humanâ viderat præditam figurâ, fuit statim in specie illius spiritualis vaporis ducta ad sublimissimam altitudinem, quò perveniens conspexi ipsam rursus in humana specie. Ibi illi Deus manifestavit res altissimas, & specialissimas contulit notitias suæ Divinæ Essentiæ, ac perfectionum, & postea ei dixit: Progredere, Anima, adhuc enim tibi est altius ascendendum, & ibi videbis mysteria, quæ tibi ostendam. Dictum, factum. Duxit illam Divina Majestas ad immensam aliam, & summam altitudinem, quæ cujusmodi sit, nulla potest eloqui lingua. Hic se anima deprehendit in secretissima quadam solitudine, & in suo Deo, ita ut in eo loco nihil aliud esse videretur, quam Deus & mea anima, quæ in tam sublimi gradu unionis tantummodo quaquaversum circumspiciebat, nihil videns præter Deum, & amplius Deum. Postea in editissimo loco apparuit admirabilissimum ac divinum cœlum, plenum pulcherrimis & fulgentibus stellis, quæ suis radijs pertingebant ad terram, ac feriebant poetarum & corda multorum famulorum, acque mularum Dei, degentium in diversis regionibus. In medio hujus stellati cœli (quod instar tentorij tegebat illam miram solitudinem) erat singulariter quædam tam grandis, ac adeo coruscans stella, ut videretur esse Sol. Ex hac mystica stella,

seu Divino Sole, prodivit eo impetu evibratum, quo solet emitti sagitta, divinum lumen, quod attingens pectus & cor meæ animæ (quæ, ut dixi, jam induerat speciem humanam) illam prostravit, privando ipsam quodammodo vitâ. Adrenerunt continuò quidam Sancti Angeli, meque mystico testam velo sustulerunt in sua brachia, ubi abivi in ecstasim, & me penitus perdidit: reversa autem ex hoc raptu me reperi in meo angulo, verùm sentiens vehementem dolorem, & habens pectus impetu spiritûs elevatum. Interea mihi objiciebatur, & à me spectabatur mysterium, quod mihi Deus à tot jam diebus repræsentat, qui mihi dixit, me fuisse ab Angelis ex ea altitudine per eosdem deductam gradus, per quos me ipse sursum duxerat; præterquam quòd in reditu non pertransivissem illud mysterium, sicut in habitu.

Tot denique sunt res, tamque mirabiles & novæ, quas contemplando hoc cœleste mysterium experior, ut, quamvis illud declarare, ac distinctiùs exponere summè optaverim, quò à capacibus nonnullis ingenijs intelligeretur, & inde perciperetur fructus, adverterim tamen, id prorsus esse impossibile meæ capacitati: quæ de te mihi varia animo revolventi, quin possem meo desiderio satisfacere, Deus, qui hoc agnovit, dixit: Animadvertite, Anima, ego sum omnipotens, & eminentissimus, atque habeo infinitos modos, quibus me communicem animabus, diversissimis ipsis manifestando. Quia illarum salutem ardentissimè desideravi, factum est, ut manerem in Sacramento sub accidentibus panis & vini, totus existens in toto, & totus in qualibet ejus particula, ut me sic latentem, & hoc velo cooperatum, anima, quæ me vivâ fide cognoscit, possit suscipere, se mihi unire, fierique particeps mearum gratiarum ac spiritûs. Quod si meus amor, potentia ac sapientia istud, & alia fecerunt opera, quæ omnem humanum excedunt intellectum; éstne multum, denudò à me, cum in scientia, potentia, & amandis meis creaturis, semper sim idem, plura alia fieri, quæ ob sublimitatem &

mysterium sint me digna? Tale est mysterium, quod coram te habes, & modus, quo illud pertransivisti. Quandoquidem enim sum immensus, infinitus, & omnipotens Deus, sicut existo in cœlo, ita etiam ubivis alibi, & in quocunque sum loco: atque juxta mensuram meæ gratiæ, ac dispositionis, quam anima habet, cui me volo communicare, eidem arcano modo me manifesto, ut me possit complecti, attemperando me ipsius captui, & reddo illam spiritualem, atque ita conforto, ut me suo modo possit comprehendere, seque totam replere. Et sicut tu taliter transformata, penetrando mysterium, quod vides, te mecum univisti, variâque conscendisti altitudines, donec pervenires ad eam mysticam solitudinem, & observando illam figuram cœli stellati, quâ me communico meis amicis, percepisti aliquos meæ communicationis modos, multosque alios per totum vitæ tuæ decursum es experta, ita infiniti alij in mea omnipotentia supersunt modi, & gradus diversissimi, quibus me dilectis meis animabus communicem, ut omnes & singulos ego solus possim perfectè comprehendere. Istud tuo dubio, Anima, reddo responsum, quo potes desiderio tuo satisfacere. Benedictus sit Deus in æternum propter tanta ac tam rara, quæ admirabiliter operatur. Amen, amen.

Concludamus præsens caput, & argumentum, quod pertractamus, raro favore, quem Christus Dominus Venerabili Marine exhibuit, scribendo, & subsignando quandam schedam, pro ejusdem Virginis solatio. Quamvis enim hæc de re fusè in primo libro hujus secunde partis scripserim, reservavi tamen in hunc locum gratiosam visionem, ex qua admirabiliter possit cognosci, quàm consueverit esse intima, & familiaris Dei cum anima sancta conversatio. Refert hæc mirabilis ipsius sponsæ eventum his verbis.

Divina Majestas excitavit in mea anima ardentos affectus, & vehementia desideria, à quibus præter morem impellebar, ad me ipsi denuò ex toto corde meo tradendam, ut nihil, & nulla superesset cura, quam non consecrarem meo magno Deo, donando illi integrè, ad majorem ejus gloriam

riam & honorem, omnes cogitationes, verba & opera miserabilis meæ vitæ. Abrepta igitur in mea solita oratione ab hoc interno impulsu, qui erat potentissimus, dicebam Ejus Majestati. Mi Deus & mi Domine, volo meâ propriâ manu scribere nonnulla verba, quibus comprehendatur, quidquid nunc sentio, & hanc schedam subsignare meo nomine, ut illam perpetuò apud me gestando, idem absque intermissione dicam ac repetam. Existimo, mi Domine, hanc rem meis desiderijs allaturam magnum solatium. Expendebam hoc meum dictum, ac deinde rursus dicebam: Verùm quid agam, mi Deus, cum propter meum diuturnum morbum, atq; extremam debilitatem, & quia jam propè excæcata careo visu, non possim scribere? Talia verò non sunt scribenda manu alienâ.

In hac affectuum varietate, qui in intimo meæ animæ fundo ardebant instar ignis, vidi Christum Dominum, qui me benignissimè intuens, pari mihi benevolentia dixit: Quid agis, Anima; quale est tuum exercitium? qui sunt isti tui affectus, quibus ad eò æstus & exardescis? Venerabilissima Dei præsentia, atque dulcissima verborum suavitas, me mihi aliquamdiu eripuerunt, reversa verò ad me dixi illi: Mi Deus & mi Domine, tu bene perspectum habes cor meum, omnèsq; ipsius recessus; & quòd optaverim aliquid scribere ad majorem tuam gloriam, ac solatium, & satisfactionem meam: sed non possum scribere, eò quòd sim debilis, & patiar defectum oculorum, sicut nôsti. Hoc, mi Domine, considerabam, ideòque ignoro, quid agam. Bene est, Anima, dixit Dominus, optimum est tuum exercitium, placet mihi. Quòd autem ob tuam debilitatem non possis scribere, noli affligi: adsum namque ego, qui loco tui scribam, quidquid volueris, tibi que gratum fuerit. Postquam id dixit, advenerunt duo Angeli, qui exhibuerunt requisita ad scribendum, provoluti in genua juxta Dominum. Ipse apprehendit calamum, atq; cum majestate divina, in qua à mea anima agnoscebatur Esse Dei & hominis, cœpit scri-

bere in membrana, quæ erat candidior nive, omnes meos affectus ac desideria, restringendo illa admirabiliter, ad quinque, ut videbatur, lineas, caractere cæruleo & aureo. Dum mea anima interea esset attonita, ac attentissima tam sublimi mysterio, defixis in eo oculis, ita ut nè uno momento se posset abstrahere, quando Dominus cessavit scribere, convertit se ad me, dicendo: Anima, à quo hæc scriptura est subsignanda? quid tibi videtur, qui id faciet? Quia ego præconceperam, quòd me per eam vellem obligare, statim promptissimè & ferventissimè respondi: Domine, à me debet subscribi. Tunc illam subscribes? ajebat Dominus; considera bene, an sit conveniens, ut à te subscribatur. Omnino, mi Domine, dicebam ego, bene id consideravi, à me est subscribenda. Adverte, subjunxit Dominus, dic mihi, Anima, dum quispiam exolvit alteri debitum, cui incumbit subscriptio apochæ, nisi illi, qui accipit & recuperat, quòd ipsi debebatur? Quapropter, cum tu præcipuè coneris extinguere debitum, exolvendo mihi quàm optimè potes, multa, quibus mihi es obstricta, mihi competit subscriptio. Ah, dixi tum, mi Domine, ita profectò se res habet, sicut dicis: ego miserabilis sum rudis, quæ me ipsam necio intelligere. Dominus subsignavit sub eò schedam, scripsitque: *Ego Christus Jesus*. & acsi in hoc nomine agnosceret vim suæ Divinitatis, osculatus est illud reverentat tanquam homo, ac tradidit schedam cuidam Sancto Angelo, qui juxta ipsum erat, ut ipsam mihi ferret.

Sanctus Angelus venit ad me, & procumbens in genua, honorando characterem ac subscriptionem magni Dei nominis & Domini, quam adferebat, dixit mihi: Anima fortunata, & à tuo Deo, ex intuitu ipsius bonitate & misericordia, dilecti suscipe istud illius donum. Dum autem mihi scriptum vellet porrigere, accessit meus Sanctus Angelus Custos dicens, mihi esse muneris, ut mihi donum à Domino missum applicet. Alter Angelus instabat suo proposito ejusdem mihi applicandi, quandoquidem ipsam Dominus cœ-

isset cum dono. Tum eos Dominus gratiosissimè est intuitus, atque declaravit illis ineffabili modo suam ea in te voluptatem. Meus Sanctus Angelus Custos, tam facilè, quàm diffibulatur thorax, aperuit meum pectus, & acceptà ab altero Angelo scripturà, applicuit mihi illam, posuitq; intra meam animam, Sanctus autem Angelus, à quo fuerat allata, accessit, & clausit meum pectus, ut esset, quale erat prius, rursumque dedit locum meo Angelo Custodi, & iste superposuit vestem, quàm antea tecta fueram: omnes enim has minutias, sic Deo volente, mea anima distinctissimè observavit.

Videns & considerans benignitatem, atque misericordiam talis Domini, sum passa magnam ecstasim, ex qua mihi modicum restituta vidi Eiusdem Majestatem discedentem, quæ, datà mihi suâ sanctâ benedictione, mihi valedixit, quo factò abibat cum multorum Angelorum comitatu. Verùm mea anima, quia grata venerabatur acceptum beneficium, & ob illud colliquecebat amore, vehementer dolens, quòd ipsum videret abeuntem, cepit exclamare dicendo: Quomodo abis, mi Deus: quomodo me deseris, mi Domine? quâ ratione id fit? quo pacto me non abducis tecum? qualiter me hinc re-

linquis, mi Domine? Divina Majestas simulans, me à se non audiri, mandavit duobus Angelis, ut reverterentur ad me consolandam, quod illi fecerunt, & dixerunt mihi, nè me affligerem, paulò post enim me migraturam. At ego abrepta à meo affectu, & velut excæcata meo dolore, quamvis id ab ipsis diceretur, respondi: Ah mei Domini Angeli, hoc vos ipsi excogitavistis, dicitisq; tantùm, ut me consolemini in tam gravi afflictione: ego namque non audivi, fuisse vobis à Domino injunctum, ut mihi tale quid nuntiaretis. Illi me intuiti, vices meas dolendo, dixerunt: Nónne verò, Anima, scis, nihil à nobis posse fieri, vel dici, absque Dei voluntate? Interea ante me comparuit aurea nebula, sicut aliàs, atque ità mea anima cessavit videre Dominum, & ipsius Angelos, unde fuit penitus à se abalienata. Quando postea ex hoc raptu redij, mirabar supra modum talia opera Dei, neque poteram oblivisci eorum, quæ videram, prorumpentibus magis magisque ferventibus amoris, & gratiarum actionis affectibus, erga tam bonum Dominum, sese ità communicantem vilissimæ & miserabilissimæ creaturæ. Sit ipse millies, iterùmq; millies benedictus.

Amen.

CAPUT XXXIV.

Instructio mystica, & monita hujus Virginis, ad intelligendam internam spiritus agendi rationem, atque DEUM inter & animam communicationem.

IN præcedentibus Capitibus nos hac Virgo, tanquam singulariter à Deo illuminata, docuit praxim vitæ spiritualis: cum visiones nobis ab ipsa enarrata, nihil sint aliud, quàm præclarissima exempla, nobis ob oculos posita, variorum modorum, quibus se hic liberalissimus Dominus communicat sanctis, & contemplativis animabus, ubi ipso factò comprobata possint videri monita ac documenta, quæ nobis Doctores mystici, & Sancti Patres, super Canticum Salomonis, distinctius conscripserunt. In Capitibus mox secuturis aliquid intelligemus de theoria, quæ illi, utpote Doctrinæ hujus arcana & nobilissima scientia ascetica, fuit à DEO communicata. Quantunvis autem hæc minimè nova sint doctis, cum præpò omnia in Sanctis Patribus Ecclesia scripta reperiantur, erit tamen etiam illis solatio, & non exiguo ad Christianam animi demissionem stimulo, ubi vide-

Vita Mar. de Escobar Paris II.

Z Z

rint,